

РОБЪРТ ШЕКЛИ

МАГИЯ, КЛЕНОВЕ И МЕРИАН

Превод от английски: Марин Загорчев, 2013

chitanka.info

Този разказ е за двете вълшебства в света — едното, което наричаме „магия“, но досега не е помогнало никому, и другото, което може да носи много имена и действия наистина.

Преди няколко години работех в универсалния магазин „Съливанс“ в Манхатън. Вечер се връщах в едностайния си апартамент в Долен Ийстсайд и правех магии.

Магията съществува. Обаче запишеш ли веднъж заклинанията си, тя престава да действа. А започнеш ли да искаш конкретни неща, вместо просто да вземаш онова, което тя ти дава, проблемите са неминуеми. Аз пазах тайните за себе си.

Магията не е нещо, което просто ползваш. Навлезеш ли в нея, попадаш в светове, в които нещата стават по своя логика, която ти се изяснява чак впоследствие. Неуловимостта, противоречивостта на магията обясняват съдбата на магьосниците от древността, които са превръщали предмети в злато и са печелили доверието на крале, получавали са власт и влияние, само за да бъдат разобличени след това като измамници и шарлатани и да изгубят всичко.

Най-способните сред тях обаче не са били мошеници. Те са похабили магическите си сили, като са ги разкрили пред крале и учени и са се поблазнили от богатство. Така са навлекли безжалостния гняв на магията върху главите си.

Имах усещане за чистотата на тази материя, но все още не бях напълно убеден. Така се сдобих със саката, марка „Дона Каран“.

* * *

Работата ми в „Съливанс“ беше да свалям старите стоки от щандовете и манекените и да слагам новите. По това време изследванията ми върху магията вървяха добре. Наскоро бях открил принципа на *теменоса* — колко е важно да си създадеш свещено

място. Сам научавах думите и комбинациите от думи, звуците и жестовете, които ми се струваше, че притежават магически свойства. И понякога на заранта намирах появили се през нощта предмети в моя *теменос*, в свещеното ми място.

Веднъж магията ми донесе малък слон, скулптуриран от парче стара, отлежала слонова кост. Продадох го в един антикварен магазин за двеста долара, въпреки че не можах да обясня откъде го имам. Продуктите на магията нямат произход. В повечето случаи обаче експериментите ми не водеха до никакъв осезаем резултат.

Чудех се дали мога да си избира нещо и да помоля магията да ми направи копие, или да ми донесе друг такъв предмет. Не исках прекалено много, поне така мислех.

По време на една от редките ми нощни смени в „Съливанс“ нарочих част от дрешника за свещено място, очертах магическите линии и сложих по средата едно сако „Дона Каран“, за да го види духът.

На заранта бях възнаграден с четири идентични копия на сакоето. Заедно с оригинала — общо пет. Нямах как да ги различиш. Бяха абсолютно еднакви, до едва забележимия дефект на един вътрешен шев.

Тогава още не подозирах, че магията има планове за мен. Нямах представа, че съм под постоянното наблюдение не на друг, а на самия Фил, отговорника на етаж.

Фил влезе точно когато прибирах допълнителните сака в раницата си.

— Какво криеш тук?

— Тези четири сака са мои.

Той се усмихна покровителствено:

— Да имаш случайно касова бележка? Не, нали?

— Нищо не разбираш. Тези сака не са на магазина. Аз ги направих.

Фил огледа внимателно дрехите.

— Моделът ми е познат. Имаме го изложен.

— Това е оригиналът. Другите са мои копия.

Фил ги огледа отново, намръщи се и каза:

— Я, ела в кабинета ми да изясним тая работа.

* * *

Кабинетът на Фил беше на мецанина. След като провери модела, той отиде при компютъра си и потърси артикула. С изненада установи, че има само една бройка.

— Трябва да е станала грешка — измърмори. — Сигурно сме поръчали пет.

Обади се в дистрибуторската фирма и оттам му казаха, че наистина е било поръчано само едно сако. Другите четири нямаше как да са дошли.

— Не разбирам.

— Вината е моя — признах.

— Твоя? Как така?

— Аз ги направих. Съжалявам, не искам да създавам проблеми. Не ме уволнявай. Слушай, задръж саката. Обещавам повече да не се повтаря.

— Чакай, че не схващам. Как така ти си ги направил?

— Ами така — отвърнах, като все още не исках да му разкривам истината.

— Обясни ми по-конкретно как стана. Какво направи. Не може да са паднали от небето.

— Всъщност точно така стана. Или поне така мисля. Лично не съм видял нищо. Не ни е позволено да гледаме.

— На „вас“ ли? Кои „вас“?

— Магьосниците.

Знаех си, че рано или късно ще изкопчи истината. Фил ме погледна, присви очи, сбърчи вежди:

— Обясни ми.

— Правя магии.

— Аха.

— Правя ги в *теменос*, свещено място — измънках, сякаш всичко останало беше ясно.

Фил се втренчи в мен, намръщи се и аз си казах, че ей сега ще ме уволни. Лицето му придоби замислено изражение. Вгледа се в саката за известно време. След малко каза:

— Можеш ли да направиш така, че нещо да се появи на масата, тук пред мен?

— О, не! Магията не действа на открито. Тя не обича да я гледат. Не е като науката. Магията обича да се крие.

— Тогава какво правиш, ако искаш да получиш нещо?

— Правя магия в моя *теменос*. В повечето случаи обаче не си пожелавам нищо конкретно. На магията не ѝ харесва.

— Аха, добре. Обаче, когато правиш магии на свещеното ти място, винаги се появява нещо, така ли?

— Не винаги. Обаче доста често.

Фил се втренчи в мен за известно време. След няколко минути измърмори:

— Това е безумие, да знаеш.

— Знаем.

— Обаче ми стана интересно. Искам да ми демонстрираш.

— Може. Само че не тук в магазина. Мисля, че на магията не ѝ харесва. По-добре в апартамента ми.

— Хубаво. Не ме интересува къде ще го направиш. Искам само да видя.

* * *

Срещнахме се вечерта на по-следващия ден. Фил прояви тактичност да не се присмее на тесния ми, разхвърлян и непочистен апартамент. Аз обаче се досетих какво си помисли: „Този ли е магьосник? Трябва да съм луд, за да му повярвам.“

Носеше нещо, на което да направя дубликат. Много малка златна монета. Каза, че не била нещо ценно — само двацет долара.

— Не е добре да искаш от магията конкретни неща — предупредих го.

— Тогава как ще разберем дали действа?

Не се сетих какво да отговоря.

— После си я искам обратно — каза той, като ми подаде монетата. — По възможност в допълнение с още две-три.

— За връщането, най-вероятно ще си я получиш. За другото, ще видим какво ще реши магията.

Сложих монетата на свещеното място, което бях направил в дрешника. Помолих Фил да остане отвън, докато кажа заклинанията и извърша специалните жестове. Не обичам да ме гледат, докато правя магия. Мисля, че това намалява шансовете за успех.

Фил седна на леглото. Аз влязох в дрешника и затворих вратата. При магията нещата никога не са сигурни. Трябва да се досетиш коя Сила да призовеш и да се надяваш да е в добро настроение. Направих онова, което мислех, че ще подейства в конкретния случай.

Когато излязох, Фил попита:

— Сега какво ще стане?

— Утре вечерта по същото време ще отворя *теменоса*.

— Тоест дрешника?

— Сега това е *теменос*.

— Не може ли да надникнем сега? Може би каквото има да се появява, вече се е появило.

Поклатих глава:

— Няма да отворя вратата преди утре вечер. Нетърпението е много вредно, когато правиш магии. Не можеш да пришпорваш Силите. Двайсет и четири часа е минималният срок. Две денонощия ще е още по-добре.

Фил ме изгледа, сякаш искаше да възрази, но само сви рамене и каза:

— Добре. До утре.

* * *

Когато Фил дойде на другата вечер, отворих дрешника. В *теменоса* имаше седем златни монети. Изглеждаха абсолютно еднакви.

Дадох ги на Фил.

— Мисля, че това е решил да ти даде богът или духът, или каквото е там, на магията — казах му аз.

— Нали каза, че духовете не обичат да ги молиш за конкретни неща.

— Духовете са непредсказуеми.

Фил подрънка с монетите в шепата си. Подаде ми една.

— Хайде и ти да спечелиш нещо.

— Не, благодаря — отговорих.

— Вземи, де.

Пусна монетата в джоба ми. Замисли се съсредоточено. След малко добави:

— Склонен ли си на едно бизнес предложение?

— Искам първо да го чуя.

— Ще ти се обадя по-късно — отговори той и си тръгна.

* * *

След около седмица Фил ме извика на вечеря с него и няколко негови приятели в един скъп ресторант недалеч от „Съливанс“. Обясни ми, че са приказвали миналата нощ и имали предложение за мен.

Представях си как е минала срещата с приятелите му. Фил им е казал:

— Сигурно ще ми се изсмеете, но знам, че всички сте отворени за необичайни инвестиции.

— Разбира се — отговорил е Джон. — Каква е далаверата?

— Познавам един тип, който прави магии или нещо подобно.

След това сигурно е разказал какво се случи и е добавил:

— Вижте, не знам как го прави, но мисля, че си струва да вложим някой и друг долар в това.

И така, седяхме си в уютно задимения ресторант, под бледата златиста светлина, зяпахме бързащите насам-натам чевръсти сервитьорки, пиехме си питиетата и всички ме гледаха.

След известно време единият — дебелак със самодоволен вид, на име Хейнс — попита:

— Е, какво точно правиш в тоя твой вълшебен дрешник?

— Не е вълшебен дрешникът, а *теменосът*, свещеното място, което създавам в него.

— И какво правиш с това свещено място?

— Извършвам определени процедури.

— Примерно какви?

— Не мога да ви кажа. Ако кажа, ще се развали магията.

— Много удобно, ако искаш да запазиш тайната си.

Поклатих глава:

— Задължително е.

Не му казах как съм се досетил, че някои магьосници от миналото, като Калиостро или граф Сен Жермен, са станали богати и известни, но в крайна сметка са загубили способностите си и са свършили зле. Мисля, че са се провалили, защото са казали тайната си и защото са искали прекалено много.

Тримата си зашушукаха. След малко Джон — високият, хилав, пооплешивял пич с елегантен официален костюм с жилетка, каза:

— Добре, съгласни сме.

— Изобщо не е сигурно, че ще успеем — предупредих го аз.

— Ние не се боим от рискови инвестиции — увери ме Фил. — Имаме акции в училището за шамани в Аризона. Това звучи ли ти убедително?

— Как ще инвестирате в мен?

— О, не сме мислили за нещо прекалено луксозно. Но можем да те уредим с място, където да практикуваш магията си. Място, където никой няма да те безпокои. Ще ти осигуряваме храна и джобни. Така ще можеш да напуснеш скапаната работа в „Съливанс“. Ще можеш да се изхранваш с магията си.

— Изглежда, че можете много да направите за мен — отбелязах аз. — Но какво очаквате в замяна?

— Ще делим плячката фифти-фифти.

— Каква плячка?

— Всичко, което произведеш в свещеното си място.

— Може да не се получи нищо.

— Тогава получаваме петдесет процента от нищо — отговори Фил. — Ние сме хазартни типове. Можем да ползваме една къща в Ню Джърси безплатно. Храната ти за няколко седмици няма да струва скъпо. Ще минаваме от време на време да видим как се справяш.

— Интересно.

— И не забравяй — намеси се Хейнс, — можеш да задържиш петдесет процента от всичко, което си поискаш.

Сделката ми се стори доста добра.

* * *

Фил и приятелите му бяха наели постройка в Северен Джърси, за да я използват като лаборатория за разработване на софтуер. Скоро обаче главният инвеститор се отказал от бизнеса. Или те бяха установили, че няма да им бъде изгодно. Наемът бе предплатен за още няколко месеца, затова ме изпратиха там. Беше малка, уединена къща с две жилищни помещения в задната част. Нанесох се и през няколко дни Фил идваше от Ню Йорк да ми носи замразени храни.

Живеех сам, не се виждах с никого — най-близкото населено място беше на три километра, а нямах кола, пък и какво щях да правя там? Взех си книги — да чета, когато не правя магии. Имах колекция от писма на Марсилио Фичино. Благородството му ме караше да се срамувам от себе си. Знаех, че постъпвам прекалено егоистично, но това не ме спря. Какъв беше смисълът да се занимавам с магия, ако не се развивам?

* * *

След седмица, един късен следобед в златен есенен ден към края на октомври, листата на кленовете тъкмо започваха да се обагрят с нови цветове. Ята птици отлитаха на юг, бягаха от мрачната зима, която ме очакваше. Малката морава пред къщата не се виждаше от пътя. Никой не минаваше оттам, но тя мина. Дойде със статив за рисуване, сгъваемо столче и голяма сламена чанта, в която носеше водни бои и бутилка, пълна с вода. Седеше на моравата.

Когато излязох, припряно се изправи.

— Не знаех, че тук живее някой. Извинявам се, че съм влязла в имота ви.

— Няма проблем. Аз живея тук, но не съм собственик.

— Да, но смущавам спокойствието ви.

— Ни най-малко.

Това я успокои. Отново седна пред статива.

— Художничка съм. Акварелистка. Някои казват, че това не е истинско рисуване, но на мен ми харесва. Отдавна съм хвърлила око на това място, но исках да го нарисувам, едва след като кленовете се обагрят в сегашните си цветове.

— Това ли са най-ярките им багри?

— Не, ще бъдат най-ярки след една-две седмици. Обаче на мен ми харесват както са сега, в яркочервено и оранжево, но все още изпъстрени със зелени листа. Това е времето на промяната, много кратко, но много ценно. Всеки може да нарисова дърво в ярката му есенна премяна. Но съвсем друго е да го нарисуваш, преди да пламне от хладно зелено в огнено червено.

— И след това идва зимата — отбелязах аз.

— Точно така.

— Рисувайте колкото искате дърветата ми и каквото друго пожелаете. Може би ще е по-добре да се прибера и да не ви преча?

— Останете. Не ми пречите. — Между другото, аз съм Мериан Джонсън.

* * *

Мериан извади четките и се приготви да рисува. Скицира едно дърво с твърд молив, смеси акварелите и започна. Работеше много бързо. Рисуването ѝ бе като танц. Харесваше ми да гледам как работи. Харесваше ми да гледам и самата нея. Не беше красавица, но имаше деликатни черти и вече знаех, че вижда повече неща, отколкото аз. Беше дребна, непосредствена жена, приблизително на моята възраст, може би някоя и друга година по-млада. Заприказвахме се за рисуване на дървета и за магия. След два часа картината бе готова.

— Още няколко минути да изсъхне — каза тя. — После ще я напръскам с акрилов фиксаж и ще ви оставям на мира.

— Наистина ли трябва да си ходите?

— Време е — каза тя, без да отговори пряко на въпроса ми.

— Добре. Казах ви, че правя магии, нали?

— Да. Звучи прекрасно.

— Хайде да отидем в моя *теменос* и да видим дали няма нещо за вас.

— Не знам дали трябва да влизам.

— Добре, тогава аз ще вляза и ще проверя дали има нещо за вас.

Тя се поколеба, после заяви:

— Няма проблем, ще дойда с вас. Интересно ми е да видя къде живеете.

Влязохме и бързо пресякохме хладното, чисто лабораторно пространство. Отворих вратата на дрешника. В светилището, под червената лампа, имаше нещо метално. Беше с овална форма. Взех го. Приличаше на сребро.

Отново излязохме на двора и в избледняващата вечерна светлина аз ѝ казах:

— Това е някаква огърлица. Магията ви я е изпратила. Моля ви, приемоте я като подарък.

Мериан взе внимателно предмета и го завъртя.

— Е — отбеляза, — не очаквах днес да ми се случи такова нещо.

— Аз също. Може ли пак да ви видя?

— Знаете ли ресторант „Албатрос“ в града? Аз съм съдържателката.

След това си тръгна и аз останах сам в сумрака на лабораторията. Закрачих напред-назад в тихата стая, между работните маси, под последните лъчи на залязващото слънце, проникващи през прозорците. Тук беше тихо, винаги тихо, като в някаква бетонна гробница. И аз се бях погребал сам в нея.

Замислих се за магията и за тези, които се занимават с нея. Как ли живееха? Самотно, скучно и опасно. Единственият щастливо оженен магьосник от миналото, за когото се сецах, беше Никола Фламел с любимата му Перенел. Той беше, може би, единственото изключение. Когато толкова исках да се наредя до другите магьосници, не се бях замислил в какво се забърквам.

Изведнъж магията ми се стори много, ама много тъпо занимание, което те лишава от човешките удоволствия. В този момент взех решението си.

* * *

Звъннах няколко телефона и всички се събраха в къщата. Дойдоха Фил, Джон, Хейнс и още двама, които не бях виждал досега. Носеха касетофони, дори една видеокамера. Чувствах се странно спокоен. Знаех, че това ще е последното действие, за добро или за лошо, за късмет или за беда.

Извиках ги да влязат в дрешника с *теменоса*. Помещението бе тясно, но ни побра. Партньорите се набутаха в малкото пространство зад мен, Фил стоеше точно до рамото ми и снимаше с камерата.

— Наистина ли ще ни пуснеш да гледаме? — недоумяваше Фил.
— Не мога да повярвам!

— Ще видите всичко — отговорих аз. — За добро или за лошо.

— Какво да си поискаме? — попита Хейнс.

Свих рамене:

— Какво искате.

— Един милион долара в злато ми звучи доста добре — каза Фил.

— Мислиш ли, че духът, или каквото е там, може да го направи? — попита Джон.

— Магията може да направи всичко. Въпросът е дали иска, или не. Ако това проработи, предметите, които си пожелаете, ще се появят пред очите ви тук, в *теменоса*.

— Преди настояваше да чакаме цяла нощ — припомни Фил.

— Сега бързам.

Обърнах се към *теменоса*. Започнах със заклинанията и жестовете.

* * *

Няма нужда да описвам какво точно направих. Приятелите на Фил имат всичко на запис — ако не ги е страх да го гледат след онова, което се случи.

В края на церемонията, по средата на светилището се появи мрачен силует. Беше абсолютно неподвижен, но от тази неподвижност лъхаше ярост. Усетихме присъствието на нещо злоецо и странно. От вътрешността на затвореното тъмно помещение се изви студен вятър и партньорите се сгушиха назад.

— Какво направи? — попита Хейнс.

— Поисках само това, което ми казахте.

Върху силуета се появи въртящо се кълбо от тъмни и светли ивици. Издаваше гневно сияние, сякаш някакво създание бе призовано да ни се яви и това изобщо не му харесваше.

Мрачният силует придоби формата на приклеяло мрачно същество по средата на светилището, с присвити святкащи, зловещи очи.

— Кой ме вика? — попита създанието на мрака.

— Аз. Приятелите ми искат един милион долара в злато.

— Как смееш да ме безпокоиш с такива банални неща? Добре, ще получат един милион. Обаче трябва да го върнат.

— Да го върнем ли? — изненада се Фил. — Не знаех, че става така.

— Искаме да си получим обратно инвестицията — обясни създанието. — Нашите ресурси не са неограничени. Условието обаче са изгодни. Трябва до пет години да върнете парите, без лихва и преводни такси.

Фил трескаво започна да се съветва с партньорите. Очевидно беше, че за пет години ще натрупат сериозна лихва от един милион. Предложението изглеждаше изгодно.

— Да, господине — отговори Фил на съществото. — Съгласни сме с офертата. Изглежда ни приемлива.

— Кой ще бъде лично отговорен за връщането на дълга? — попита създанието на мрака.

— Съдружниците ми и аз, господине.

— Съдружници ли? — изсумтя духът. — Не ме баламосвайте! Искам един човек! Кой е съгласен да поеме лична отговорност за връщането на този дълг?

— Аз ще отговарям — каза Фил.

— Кой си ти?

— Фил.

— Чудесно. Тогава ще те взема като допълнителна гаранция.

— Чакай! Не съм мислил... — изкрещя Фил.

Мракът го всмука толкова бързо, че прекъсна писъка му, преди да се доизкаже. В един миг изчезна.

— Искам си парите обратно след пет години — каза мракът. — Тогава ще си получите Фил обратно. Или онова, което е останало от него.

Създанието на мрака изчезна яко дим. На негово място по средата на светилището остана купчина злато. Бях сигурен, че струва един милион долара.

Партньорите я гледаха смутено.

След дълго мълчание Хейнс каза:

— Това са много пари.

— Така е — съгласи се Джон, — но какво ще правим с Фил?

— Идеята беше негова.

— Да, но не можем да го оставим там, където го отнесе онова чудо. Със сигурност не за пет години.

— Не, няма да е честно — замислено изрече Хейнс. — Обаче какво ще кажете за трийсет дни?

Спогледаха се. Джон каза:

— Самият Фил искаше да извлече полза от това. Пък и какво толкова? Той вече е там.

Хейнс кимна:

— Трийсет дни на онова място, каквото и да е то, едва ли ще му е чак толкова зле. Сигурен съм, че ще разказва надълго и нашироко разни истории, след като се върне. — Обърна се към мен: — Ти какво мислиш?

— Аз се отказвам от магията. Но ще бъда на разположение, когато ви потрябвам да върнете Фил.

— И ти имаш право на дял — отбеляза Хейнс, като посочи златото.

— Не, благодаря. Не искам.

— Фил разправяше, че имаш странно мислене. Ще му бъде забавно, като му разкажем, след като се върне.

— Сигурно. Ако го върнете жив.

— Мамка му, прав е — смотолеви Джон.

— Много се надявам да е добре — измърмори Хейнс. — Ей, ти къде тръгна?

— Отивам в ресторант „Албатрос“. Казаха ми, че има най-добрата кухня в района.

Излязох.

Изглежда, че от тази случка спечелихме и аз, и партньорите.

Те получиха милион долара като ипотекираха живота на Фил. Аз получих възможност да започна нов живот с Мериан. На каква цена, предстоеше да науча.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.